

Charles de Foucauld: Elrejtett élet

Lk 2,39: „...visszatértek galileai városukba, Názáretbe”.

„A templomban történt bemutatásom és Egyiptomba menekülésem után visszavonultam Názáretbe...; ott töltöttem gyermekségem idejét, és ifjúságomat, harmincéves koromig. Ez is értetek történt, *értetek vagyok itt szeretetből*. Mit jelent ez az élet számára? Teszem ezt azért, hogy tanítsalak titeket: ez alatt a harminc év alatt is tanítok, nem szavakkal, hanem hallgatásommal és példámmal. Mire tanítalak titeket? Mindenek előtt arra, hogyha valaki az embereknek jót akar tenni, sok jót, végtelen jót, isteni jót, teheti szavak nélkül, prédikáció nélkül, feltűnés nélkül is, hallgatásban és jó példa adásban... Miben adhat példát? A vallásosságban, az Isten iránti kötelességek szeretetteljes teljesítésében, az emberek iránti jóságban, a gyöngédségben azok iránt, akik körülötte vannak, a házi kötelességek szenthez méltó teljesítésében; példát lehet adni szegénységben, munkában, megaláztatásban, higgadságban, visszavonultságban, az Istenbe rejtőző élet jelentéktelenségével, az imádságos élettel, a bűnbánattal, a visszavonultsággal, egészen elveszve Istenben és benne elmerülve. Arra tanítlak benneteket, hogy a saját kezetek munkájából éljete meg, ne legyetek terhére egymásnak és legyen valamitek, amit a szegényeknek adtok; és ezzel az életmóddal semmihez sem hasonlítható szépséget ajándékozok nektek... követésem szépségét...

Mindenkinek, aki tökéletes akar lenni, szegényen kell élnie, az én názáreti szegénységem hűségese utánzásával. Mily nagyon hangsúlyozom Názáretben *az alázatot*, amikor harminc évet jelentéktelen munkában töltök el! Hirdetem *a feltűnés nélküli életet*, amikor harminc éven át ismeretlen maradok, én, a világ világossága. Tanítom *az engedelmisséget*, amikor harminc éven keresztül szüleim alattvalója vagyok, akik ugyan szentek, de mégis csak emberek, én pedig Isten vagyok... És hogyan tudjátok ti, miután láttátok, hosszú időn keresztül mennyire engedelmeskedtem azoknak, akiknek a legcsekélyebb engedelmisséggel sem tartoztam, akiknek Ura és Mestere, Teremtője és Bírója voltam, hogyan tudjátok ti megtagadni a *tökéletes engedelmisséget* azoknak, akiről én, a ti Istenetek, azt mondtam: 'Aki őket hallgatja, engem hallgat'?

Ez az élet *mily nagy megvetése a földi dolgoknak*, a földi nagyságoknak, a világi viselkedésnek, mindannak, amit a világ nagyra becsül: előkelőségnek, gazdagságnak, rangnak, tudásnak, értelemnek, külsőségeknek, tekintélyeknek, világi kitüntetéseknek, ügyes társadalmi illemkedéseknek... Mindezt messzire elutasítom magamtól, hogy csak egy szegény munkásnak lássanak, aki igen vallásosan él a nagy-nagy visszavonultságban!..."

Forrás: Charles de Foucauld lelkigyakorlatos jegyzeteiből, 1898.

Charles de Foucauld: „Leányom, hited meggyógyított”

Ha Jézus erényt ajánl vagy megdicsér, az majdnem mindig a hit. Néha dicséri a szeretetet - mint például a bűnös asszony esetében (Lk 7,36) -, néha az alázatot, de ezek a példák ritkák. Majdnem mindig a hit az, amelynek ő elismeréssel és dicsérettel adózik... Miért? Kétségtelenül azért, mert a hit az az erény, amely - ha nem is a legnagyobb (a szeretet ugyanis megelőzi) -, de mindenesetre a legfontosabb, minden erénynek az alapja, ide számítva a szeretetet is. És azért is, mert ez az erény a legritkább...

Az igazi hit, az a hit, amely minden tettet átlelkesít, az a természetfeletti hit, amely lerántja a világ álarcát és minden dologban rámutat Istenre; amelynek semmi sem lehetetlen; amely azon fárad, hogy ilyen szavak, mint nyugalanság, veszély, félelem, értelmetlenek legyenek; amely nyugalommal, békével és mély örömmel telve egy életen át vezet, mint anya a gyermekét kézen fogva; amely a lélekben főleg értelmileg oly tökéletesen feloldja a nehézségeket, felismerve azok érvénytelenségét és gyermetezségét; amely oly szilárdan bízik az imádságban, egy gyermek bizalmával, aki jogos dologban kéri atyja segítségét; az a hit, amely megmutatja nekünk, hogy „minden csaló hiábavalóság azon kívül, ami Istennek tetszik”; az a hit, amely mindent más fényben láttat: az embereket, mint Isten képmásait, akiket szeretnünk, tisztelnünk kell, s akiknek oly sok jót kell tennünk, amennyit csak bírunk, mert ők a legnagyobb Szeretetnek a képmásai; az a hit, amelyben a többi teremtményeket úgy látjuk, kivétel nélkül, mint amelyek arra segítenek, hogy megnyerjük a mennyet, miközben Istent dicsérjük, hogy használhatjuk őket vagy ők megtagadnak minket; az a hit, amely saját kicsinységünket felismerteti velünk, amikor megsejtjük Isten nagyságát; amely késlekedés nélkül, szégyenkezés nélkül, félelem és ellenkezés nélkül mindenre vállalkozik, ami Istennek tetszik - ó, ez a hit nagyon ritka!

Istenem, ajándékozz meg engem ezzel! Istenem, hiszek, de erősítsd hitemet! Istenem, add, hogy mindig higgyek benned és szeresselek, erre kérlek a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében. Ámen.

Charles de Foucauld: Boldogok

A földkerekségen ma minden hívő ember szemét az ég felé irányozza. Föltekint a trónra, amelyen az Emberfia, a Bárány, a Vőlegény Atyja ül sugárzó dicsőségben, és sok-sok angyal és sok millió szent veszi őt körül. Ma mindenki arra gondol, hogy az ő helye is odafönt van, s az Úr akarata szerint hamarosan, talán egészen rövid idő múlva ő is ebben a mennyei Jeruzsálemben lakik majd, és hogy csak tőle magától függ, ott lesz-e, s ez az ünnep az ő ünnepe is lesz-e.

Urunk, te az utat is megmutattad oda, tanításoddal és tetteiddel: Tagadjuk meg magunkat, vegyük fel keresztünket és kövessünk téged... Ne önmagunkra gondoljunk, hanem Isten dicsőségét keressük. Vállaljuk a szenvedést, legyünk a te követőid, ahogyan meghatározta életünket. Azt mondtad: „Boldogok a szegények, boldogok, akik sírnak, boldogok, akik éheznek.” Egész életed és szentjeidnek egész élete ezeknek a szavaknak a magyarázata és bizonyítéka.

Charles de Foucauld: Szeretni valakit...

Szeretni valakit azt jelenti,
hogy mindig reménykedem benne.
Attól a pillanattól kezdve, amikor megítéltük,
korlátoztuk iránta bizalmunkat,
egyenlővé tettük és azonosítottuk azzal,
amit tudunk róla,
és felhagytunk azzal, hogy szeressük.
Éppen emiatt aztán már nem is lesz képes
jobbá és nagyobbá válni,
hiszen bezártuk őt.
Minden jót fel kell tételeznünk a másikról,
és mernünk kell
a szeretetnek lenni ebben a világban,
amely már képtelen szeretni.

forrás: <http://www.szepi.hu/irodalom/>

Boldog Charles de Foucauld: Istenem add

Istenem, add meg nekem, hogy önmagam mindenki szolgájának tartsam. Amikor csak tehetem, engedelmisségben szolgállok, az utolsó helyet választva. Szolgállok azáltal, hogy nem engedem magam kiszolgálni, hanem szolgállok másokat, bármit kell is tennem, bármi feladatot ellátnom. Minderre te magad mutattál példát, aki Isten, Mester és Úr voltod ellenére úgy voltál az apostolok között, mint aki szolgál. Add, hogy a te példád szerint és veled együtt én is lelkeket adjam sokak megváltásáért.

Boldog Charles de Foucauld: Uram, gyűjtsd föl bennem.

Uram, gyűjtsd föl bennem a lelkek üdvözítésének szenvedélyes lángját! Hadd legyek kész arra, hogy ezért mindent megtegyek, hadd tudjam a lelkek javát minden elé helyezni, hadd használjak fel minden lehetséges eszközt a hitetlenek megtéréséért és üdvözítéséért!

Boldog Charles de Foucauld: Add Uram, hogy egyek legyünk

Add Uram, hogy egyek legyünk minden testvérünkkel, a legtávolabbiakkal is, azokkal is, akikkel másképp bánsz, mint velünk. Te taníts minket szeretetre, hadd kamatoztassuk adottságainkat hátrányos helyzetben lévő testvéreink javára.

Add, hogy testvér módjára szeressük őket, hogy megosszuk velük minden javunkat, eléjük sietve felkínáljuk nekik, és könyörögjünk, hogy fogadják el.

Forrás: <http://www.keresztenymagyarorszag.hu/>